

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-69/2000
Бања Лука, 19.10.2000 године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу сатављеном од судија Бајагић Здравка као председника вијећа, Бајић Петра, Нинић Јанка, Драшковић Неђа и Лукић Драгослава као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Ш.С. из Б. Кога заступа С.М. адвокат из Б. против тужене С.Б. АД Б. коју заступа Л.В. адвокат из Б. ради издавања рјешења о додјели стана на кориштење, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Б. Гж-535/99 од 15.11.1999. године, на сједници одржаној 19.10.2000. године, донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. П-181/98 од 06.04.1999. године одбијен је захтјев тужиоца да му тужена изда рјешење о додјели стана на кориштење у Б. у Ул. Њ., објекат П+4, први спрат, стан број 1, а ако тужена одбије да му изда наведено рјешење да ова пресуда представља правни основ за закључење уговора о кориштењу предметног стана са ОЈДП „Г“. из Б. и уселења у тај стан.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Гж-5235/99 од 15.11.1999. године жалба тужиоца се одбила и првостепена пресуда потврдила.

Блговремено изјављеном ревизијом тужиоц побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Тужена у одговору на ревизију оспорила је наводе ревизије и предложила да се иста одбије.

Републички јавни тужилац се изјаснио о поднесеној ревизији.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиоца да му тужена изда рјешење о додјели стана на кориштење у Б., први спрат, стан број 1, а у противном да ова пресуда представља правни основ за закључење уговора о кориштењу предметног стана са ОЈДП „Г“. из Б. као и уселења у тај стан.

Након проведеног поступка нижестепени судови утврдили су сљедеће чињенично стање: да је рјешењем тужене број 02-782/93 од 02.06.1993. године тужиоцу додијељен на кориштење стан у Б. у У. И.Л.Р. приземље у површини од 78 м² уз обавезу тужиоца да туженој стави на располагање стан у којем станује у Б. Ул. Г.П. површине 58 м², да је тужена са Ф.ИОСПП, уређења и кориштења грађевинског земљишта Б. (даље: Ф.) 24.11.1993. године број 01-1933 закучила уговор по којем тужена наведеном Ф. уступа стан у Ул.И.Л.Р. у Б. овршине 78 м², а Ф. уступа туженој стан у Ул. П.П.Њ. стан број 1, на првом спрату површине 68 м² који се налази у згради која је у изградњи, д је ОЈДП „Г“. Б. као правни сљедник наведеног ф. 12.03.1997. године са туженом закључио уговор о удруживању средстава за изградњу стана којим се одређује локација те површина стана и којем туженој се одређује стан број 1, на првом спрату површине 83 м² уз доплатуције за 15 м² у износу од 102.600 динара, да је тужена рјешењем број 01-273/98 од 10.02.1998. године, стан у Њ. у Б. у објекту П+4, додијелила Н.Ц. који је на основу овог рјешења са предузећем ОЈДП „Г“. из Б. 27.03.1998. године закључио уговор о кориштењу овог стана.

Одлука нижестепених судова којим је одбијен тужбени захтјев је правилна.

Одредбом члана 11. Закона о стамбеним односима („Сл. лист СРБиХ“, број 14/74 – пречишћен текст, те „Сл. гласник РС“, број 19/93 и 22/93 – даље: ЗСО) прописано је да се станарско право стиче законитим уселењем у стан, а законито уселење у стан сматра се уселење извршено на основу уговора

о кориштењу стана, закљученог на основу одговарајућег акта или другог акта утврђеног овим законом који представља пуноважан основ за усељење у стан.

Из изведених доказа произилази да предметни стан није дат тужиоцу на начин прописан ЗСО за давање стана на кориштење, већ му је тужена рјешењем број 02.782/93 од 02.06.1993. године додијелила на кориштење стан у Б. Ул. И.Л.Р. овршине 78 м² уз његову обавезу да туженој стави на располагање стан у којем станује у Ул. Г.П. у Б. површине 58 м².

Предње битне чињенице утврђене су у складу са резултатима цјелокупног поступка. Тужиоц, дакле, нема акта о давању предметног стана на кориштење као носиоцу станарског прва јер му овај стан није додијељен на кориштење на начин и у поступку предвиђеним општим актом тужене (члан 24. ЗСО) и стога између странака није могао ни бити закључен уговор о кориштењу стана на начин прописан одредбом члана 26. ЗСО, што заједно са законитим усељењем представља основ и услов за стицање станарског права.

Према томе тужиоцу није дат на кориштење предметни стан, услјед чега не може са успјехом тражити да се тужена обавезе да му изда рјешење о додјели на кориштење, овог стана, нити је стекао, а ни могао стећи станарско право на предметном стану, нити је то право могао стећи на начин како је тврдио у поступку пред првостепеним судом, а сада и у ревизији: „да је стан добио на трајно кориштење (стан у Ул. И.Л.Р.) који је замијењен уговором од 24.11.1993. године закључен између тужене и предузећа „Г“. Б.па да је тиме у предметни стан инкорпорирано тужиочево право тако што је у цијену стана ушла фактички вриједност стана који је њему правоснажно додијеен на трајно кориштење“. Станарско право на стану, како је речено, стиче се само на начин и под условима прописаним чланом 11. ЗСО.

Рјешење тужене од 02.06.1993. године којим се стан у Б. у Ул. И.Л.Р. додјељује тужиоцу на кориштење, ако је правоснажно и донешено од тужене по поступку и на начин прописан општим актом тужене, даје му само правни основ на основу којег има право на закључење уговора о кориштењу тог стана, али не и правни основ на основу кога уступањем овог стана ОЈДП „Г“. Из Б. од стране тужене као носиоца права располагања на том стану, има право да тражи да му тужена изда рјешење о давању тог стана на кориштење.

Приговори ревизије тужиоца о погрешном закључку другостепеног суда и неисправности његовог поступања као директора тужене приликом закључења уговора о замјени стана који му је тужена додијелила за предметни стан, те о исправном поступању директора тужене Н.Ц. који је 12.03.1997. године закључио уговор о удруживању средстава са предузећем „Г“. Из Б. о куповини 15 м² површине предметног стана, као и да је антидатирана одлука тужене о додјели предметног стана Н.Ц. односе се на правилност утврђења чињеничног стања и његове оцјене од стране нижестепених судова, које по члану 385. став 3. Закона о парничном поступку не може бити ревизијски разлог.

Не може се прихватити приговор ревизије тужиоца да је другостепени суд без одржавања расправе измијенио чињенично стање утврђено од првостепеног суда.

Другостепени суд, а што произилази и из образложења пресуде не утврђује другачије чињенично стање од оног утврђеног од првостепеног суда, јер у цјелости сваја чињенично утврђење тог суда, и зато је неоснован навод ревизије тужиоца да му је онемогућено да учествује у поступку пред судом чиме није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку.

Према свему изнесеном не постоје недостаци у доношењу нижестепених пресуда на које указује ревизија тужиоца, нити она на коју ревизијски суд пази по службеној дужности (члан 386. Закона о парничном поступку), ради чега је ревизију ваљало одбити и ријешити као у изреци (члан 393. Закона о парничном поступку).

Предсједник вијећа
Бајагић Здравко

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Братић Душанака